

Nr 32.

Ankom till Riksdagens kansli den 25 februari 1913 kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående vissa ändringar och tillägg i lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet.

(2:a Avd.)

I en inom Andra kammaren väckt, till jordbruksutskottets behandling överlämnad motion, nr 11, har herr *Molin* i Dombäcksmark anført och hemställt följande:

»Svårigheterna att under nuvarande förhållanden främja landsvägskommunikationernas utveckling äro allmänt kända. Utan överdrift kan påstås, att vägväsendet är alldeles för dyrt. Landsbygdens värsta skatter äro vägskatteerna, oaktat kommunikationerna över huvud taget stå under all kritik. Man bygger ett fåtal breda, jämna och synnerligen dyra vägar och har ej råd att ägna en tanke ens åt den mängd av vägar, som trafikeras såsom byvägar, men som understundom kunna vara mera nyttiga för allmänna samfärdseln än många landsvägar. Kan ej ändring till det bättre åstadkommas, torde det kunna förutsägas, att kommunikationsväsendet på landet aldrig blir på tillfredsställande sätt ordnat.

Vad landet nu behöver, är, utom lindring i vägskattebördorna dels genom större direkta statsanslag dels genom vägskattebördornas fördelning på allt större och större områden, även en praktisk och förnuftig omgestaltning av lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 i syfte att utvidga möjligheten för redan befintliga vägars iståndsättande och indelande till allmänt underhåll ävensom

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 10 saml. 17 häft. (Nr 32).

att medelst införandet av billigare vägtyper främja kommunikationernas utveckling.

På grund av det anförda får jag yrka, att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, det Kungl. Maj:t täckes utreda och för Riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar och tillägg i lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891, som i motionen angivas.»

Utskottet.

Även om utskottet är villigt erkänna, att nu gällande väglag är behäftad med brister i åtskilliga hänseenden och jämväl delar motionärens önskan om lindring och utjämning av vägskattebördorna, finner utskottet sig icke kunna tillstyrka den nu förevarande motionen, främst med hänsyn till det kända förhållande, att förarbeten nu pågå avseende förslag till revision av hithörande lagbestämmelser. Såsom i av utskottet redan tidigare avgivna utlåtanden framhållits, har nämligen chefen för finansdepartementet jämlikt nådigt bemyndigande den 29 september 1911 tillkallat sakkunniga personer att verkställa utredning angående de åtgärder, som kunna finnas nödiga för åvägabringande av en jämnare fördelning av väghållningsbesväret samt utarbeta det förslag till förändringar av gällande väglag m. m., vartill utredningen kan föranleda, ävensom i samband därmed underkasta berörda lagstiftning revision jämväl i vissa andra avseenden. Av det sålunda lämnade uppdragets art framgår, att detsamma främst är inriktat på just sådana frågor av för vägväsendets utveckling och väghållningsbesvärets fördelning grundläggande betydelse som de, vilka i motionen beröras. Ett förslag till dessa frågor — som man må hoppas slutgiltiga — lösning lärer sålunda snart vara att förvänta, och torde det icke vara oberättigat antaga, att de allmänt hysta önskemål, för vilka motionären gjort sig till tolk, därvid komma att i möjligaste mån tillgodoses.

Med anledning av det i motionen antydda förslag om införande av billigare vägtyper än de hittills brukliga, finner sig utskottet föranlätet erinra, att en dylik tanke ej är statsmakterna främmande, om också densamma närmast syftar att tillmötesgå vissa i avseende å kommunikationer synnerligen illa lottade landsdelars trängande behov av vägar. Innevarande års riksdag har nämligen av Kungl. Maj:t fått sig förelagt ett förslag att under sjätte huvudtiteln anvisa ett extra anslag av 500,000 kronor till anläggning av enklare vägar i Norrbottens, Västerbottens och Jämtlands län. Skulle detta förslag till införande av en ny och billigare vägtyp vinna Riksdagens bifall, torde det bliva av stor vikt och intresse att tillgodogöra sig de erfarenheter, som här stå att vinna, innan beslut fattas om ett allmännare fullföljande av uppslaget.

Med stöd av vad nu framhållits, och då dessutom motionärens förslag äro avfattade i så synnerligen allmänna ordalag, att i anledning av desamma, innan resultatet av ovanberörda utredningsarbete föreligger, någon åtgärd från Riksdagens sida svårligen kan ifrågakomma, finner sig utskottet böra hemställa,

att förevarande motion ej må av Riksdagen bifallas.

Stockholm den 25 februari 1913.

På jordbruksutskottets vägnar:

D. PERSSON i Tällberg.

Närvarande: herrar Persson, Tamm, Odelberg, frih. De Geer, Paulson, Fahlén, Lindblad, Pers, Ericsson, Nilsson i Kabbarp, greve Hamilton, Kronlund, Andersson, Linders, Hellström och Ekerot.
